

La brillant discreció de Robert Molina

Text > XAVIER CASTILLÓN

El cantant i compositor figuerenc Robert Molina ja fa més d'una dècada que desplega una trajectòria en solitari que encara no té tot el reconeixement que mereix, sobretot des que va començar a cantar en català, després d'un debut en castellà (*Tan cerca*, 2009), en el qual ara ja gairebé no es reconeix. De fet, per a ell l'autèntic punt de sortida és *Una mica de sort* (2012), un treball memorable, al qual va seguir *Habitacions* (2015). I ara, després d'un parèntesi per raons personals que va aprofitar per formar el grup Caritat Humana amb Jair Domínguez, Molina torna amb *Com si el món no fos un altre*, un disc en què manté i perfecciona la seva fórmula. Una fórmula que es podria descriure com a *pop-rock* d'autor, perquè Molina té un llarg currículum com a membre de diversos grups, entre els quals figura El Rey Amarillo, i la guitarra elèctrica és un ingredient clau de les seves cançons, el solista de

les quals és sovint el seu amic i col·laborador habitual Carles Serras (Senyor Mit). La dimensió d'autor en la música de Robert Molina és evident en les seves lletres, molt personals i elaborades a foc lent. *Com si el món no fos un altre*, un títol extret del primer tema del disc, «El perill», fa referència a l'experiència de sortir al carrer després d'un trauma i sentir que pots la realitat continua sent la de sempre, però ja mai no la podràs veure igual. Quan el disc es va publicar, a final de març, semblava un missatge fet a mida per resumir el nostre estat d'ànim col·lectiu.

Com si el món no fos un altre és un disc que neda contra corrent en un context en què triomfa la música festiva i l'optimisme naïf. Les cançons de Robert Molina transmeten un altre tipus de vibracions, una energia també positiva però que no obvia les foscores de l'ànima humana. Tot un univers propi però transferible, resumit en una

MOLINA, Robert.
Com si el món no fos un altre.
Robert Molina, 2020.

excel·lent col·lecció de dotze cançons intemporals, algunes més elèctriques, d'altres més calmades, fins que s'arriba a la preciosa i delicada «Si la veus», només amb guitarra acústica i viola.

GERMÀ NEGRE. *Kumbaià.*
Halley Records, 2020.

LLACUNA. *Incendis.* BCore Disc: La Agonía de Vivir: Pundonor Records: CGTH Records: Saltamarges, 2020.

Kumbes del segle XXI

Text > XAVIER CASTILLÓN

Després de dos àlbums en què havien demostrat la seva habilitat per fusionar *folk* i altres estils, sempre des d'una òptica festiva i amb sentit de l'humor, els banyolins Germà Negre publiquen un EP digital amb quatre cançons en què tornen a manifestar la seva devoció profana per la Moreneta (a la portada) i reivindiquen la música *kumba*,

tan arrelada i menyspreada al nostre país. I ho fan amb humor, però també amb un amor sincer, obrint el foc de camp amb «Camí ral», una adaptació ja clàssica del «Take Me Home, Country Roads», de John Denver, i continuant amb tres temes propis, des de la rumbera «Seguim brindant» fins a una «Balada kumba» sense complexos.

La rauxa, l'harmonia i una trompeta

Text > XAVIER CASTILLÓN

Aquest és el segon disc i el primer de llarga durada de Llacuna, un potent quintet format per músics gironins i osonencs, amb arrels en el *punk* i el *hardcore*, però també amb un so molt singular, al qual ha contribuït especialment l'últim element que s'hi ha incorporat, una trompeta: un instrument gens freqüent en aquest tipus de

música que, en el cas de Llacuna, marca la diferència. A més, Llacuna és un bon exemple que el català va guanyant terreny, amb naturalitat, en l'escena més alternativa. En el món de Llacuna poden conivir la rauxa i l'harmonia, i també dos títols com ara «Flor tardana» i «Una bona hòstia». Disponible en vinil o en format digital.